

In Memoriam Lucien Landuyt

Hugo Poppe

Edegem 16 november 2021

die kazerne in Evere ergens lag. Na 2 uren stappen in een dik pak sneeuw, tegen een bijtende noordenwind en met een zware kitbag op de rug, kwam ik tenslotte aan in het wachtlokaal van de Meteo-Wing. Daar verwezen ze me naar de kapitein van de sectie "Ecole et Recherche".

Die bracht me naar een lokaaltje en zei tegen de enige soldaat die daar met cijfertjes bezig was: "Lucien, hier is die nieuwe voor u. Gij wordt zijn baas en laat hem maar goed meewerken, want het is een echte weerman, die recht uit een school in Amerika komt".

Het eerste wat Lucien me vroeg: "Ge bibbert precies van de kou. Hebt gij al gegeten"? - "Nee, kapitein". - "Joeng, ik ben een gewone adjudant en noem mij gerust maar Lucien. Euh, ik heb hier nog 2 boterhammen met hesp en een halve bus warme koffie. Zet u maar aan de andere kant van de tafel", en hij schoof zijn boterhammendoos en koffiebus naar mij. "Hoe heet gij eigenlijk en waar woont ge ergens"? Met mijn mond vol: "Ik ben Hugo Poppe, en ik ben van Edegem". - "Watte? Van Edegem? Awel, dan kunt ge straks met mij mee, want ik pak dezelfde bus en trein. Ik woon in Sint-Katelijne-Waver vlak bij het station".

Op de trein vertelde hij verder: "Ik ben wel enkele jaren weervoorspeller geweest en ben daarvoor een tijd in Engeland gaan studeren. Maar mijn ogen waren niet goed genoeg om die kleine cijfertjes op de weerkaarten te lezen en daarom ben ik hier nu in de sectie "Ecole et Recherche" klimatoloog geworden.

Ik geef nu les in klimatologie aan piloten in opleiding. En verder moet ik nu de klimatologie opmaken van alle militaire luchthavens van de Benelux. Veel cijferkes, joeng! Naar ik hoorde, gaat gij de leerling-piloten de lessen luchtvaart-meteorologie geven. Komt gij echt uit Amerika"? - "Ja adjudant"! - "Ik heet Lucien, zulle. En nog iets: ge mocht vanaf morgen tot en met tweede kerstdag thuis blijven, want tot dan zijn we hier allemaal met verlof". Van dan af tot nu heb ik nooit nog iets anders gezegd dan Lucien.

Dat is ons eerste contact geweest. En ik die dacht, dat alle adjudanten bullebakken waren zoals die in Chièvres. Nee, Lucien was echt ne goeie mens. Dat begon dus al goed.

Tweede verhaaltje.

Maanden later. Lucien: "Gaan we onze kapitein eens beetnemen ? We maken hem rond 4 uur wijs, dat het al 5 uur is en dat hij zijn trein naar Brugge gaat missen. Draait gij de wijzers van die klok daar tegen de muur eens een uur vooruit? Kunt ge eraan"? De kapitein kwam iets later binnen voor een "briefing" over welk werk we de volgende dag moesten doen.

En wat zegt Lucien na die briefing, wijzend naar de klok: "Kapitein, ge gaat uw bus missen". De kapitein: "Gedomme, is 't al zo laat"? En hij stormt weg. Pas in Brussel-Noord ontdekt hij, dat hij daar een uur te vroeg is.

De dag erna komt hij grijnzend binnen: "Mijn vrouw was niet blij zulle, want ze was nog niet klaar met haar eten".

In de namiddag van zaterdag 13 november 2021 werd Lucien Landuyt in het woonzorgcentrum Bosbeekhof in Sint-Katelijne-Waver getroffen door een hersenbloeding. Met de MUG werd hij overgebracht naar de spoedgevallendienst van het Sint-Maarten ziekenhuis in Mechelen. Daar is hij in de nacht van maandag 15 november 2021 overleden. Lucien Landuyt is geboren op 19 november 1931 in Beernem bij Brugge. Vier dagen later zou hij 90 jaar geworden zijn.

Een gebruikelijke vorm van een In Memoriam moet je van mij niet verwachten en nog veel minder een hele levensbeschrijving. Daarvoor is Lucien me veel te dierbaar. Bovendien heb ik hem heel goed gekend en vooral ook heel lang. Mag ik daarom, in tranen, jullie gewoon mijn mooiste herinneringen aan Lucien vertellen? Dat gaat me troosten en hopelijk ook al wie Lucien gekend heeft in onze Vlaamse Vereniging voor Weerkunde (VVW). Het worden vijf simpele verhaaltjes. Lees dus vooral wat tussen de lijntjes staat; het begint met een V (Vriendschap).

Eerste verhaaltje.

Door studies (weerkunde) in binnen- en buitenland kreeg ik verschillende jaren uitstel van mijn legerdienst. Bovendien was over mij door de staf der Luchtmacht al beslist, dat ik geen KRO (Kandidaat Reserve Officier) zou worden maar bij de Meteo-Wing der Luchtmacht les zou geven nadat ik eerst nog een korte opleiding moest krijgen in Chièvres.

Een paar dagen voor Kerstmis (1964) mocht ik uit Chièvres naar Evere vertrekken. Ik moest zelf maar uitzoeken waar

Weken later. Ik moet bij de kapitein komen. "Lucien is naar de drukkerij. Kunt jij rapkes zijn kepie halen en we steken die hier weg in mijn schuif. Komt hij terug, dan weet ge van niks hé".

En zo gebeurde. Lucien moest zonder kepie naar huis gaan, en erger nog, in Brussel-Noord liep in die tijd nog de militaire politie rond. Lucien heeft het braaf mogen uitleggen waarom hij zijn kepie niet droeg. De dag erna lag zijn kepie netjes op zijn stoel. Lucien zei niks. Ik was al bang, dat hij me zou verdenken. En dat was misschien wel zo. Maar nee, hij zei daar geen woord over. Ook later niet.

Derde verhaaltje.

In de VVW bestaat nog altijd een misvatting. Daar denken ze nog steeds dat ik hun stichter ben. Klopt niet! Lucien en ik zijn samen de VVW-stichters.

Dat is zo gegaan. Begin 1970 bij hem thuis. Ik vertelde hem langs mijn neus weg, dat ik dacht aan een clubke voor weerliefhebbers. Man, wat was Lucien enthousiast! En creatief! Op een paar uur tijd hebben we toen samen de krijtlijnen uitgetekend van de VVW.

We spraken wel af, dat ik "de pleidooien bij de hoge instanties" zou houden, want als beroepsmilitair mocht Lucien dat niet doen. Alle militairen moeten immers strikt "neutraal" blijven, en al zeker als ze bij de Meteo-Wing werken en een concurrent gaan stichten.

Begin november 1970 ging in Zaventem in het gebouw van de Regie der Luchtweegen een overlegvergadering door. Lucien en ik hadden daarop kopstukken uitgenodigd van de 3 nationale weerdiensten (KMI en de Meteo van zowel de burgerlijke als van de militaire luchtvaart) en uiteraard ook mensen van de VVS (Vereniging voor Sterrenkunde en Weerkunde) waarvan onze VVW intussen al een werkgroep was geworden, en Lucien en ik daar de enige twee leden van waren, en dus de stichters werden.

Wat Lucien en ik wel verwacht hadden, gebeurde ook. Het KMI wilde niet dat onze leden klimatologische waarnemingen zouden doen, en toen we over een eigen maandblad spraken, eiste het KMI dat het tweetalig zou zijn. Lucien knikte nee en zei kortaf tegen de KMI-directeur: "Wij zijn Vlamingen!".

Toen ik aankondigde dat we ons ledenblad Regenboog zouden noemen, protesteerden de mannen der Regie van Luchtweegen, want hun vakbondsblad heette ook zo. Oef, wat nu? En weer schoot Lucien in gang en bedacht meteen een nieuwe naam, een naam die nog steeds bestaat: HALO. Voor wie het nog niet zou weten: Lucien is niet alleen de medestichter van de VVW, maar is er ook de "peetvader" van.

Vierde verhaaltje.

Tot rond 2010 hadden Lucien en ik jaarlijks meerdere contacten, soms bij hem thuis, vaak schriftelijk en meest nog telefonisch. Dat was met de jaren wat geminderd, en dan bedacht Lucien iets nieuws: in het najaar zouden we voortaan samen een bedevaart doen. Zo noemde Lucien dat toch.

Die bedevaart? Rond 9 uur arriveerde mijn Nissan Micraatje voor nr. 9 in de Beatrisstraat in Sint-Katelijne-Waver. Daar

woonde Lucien dus. Tot 10 uur bleven we in de voorkamer klappen over van alles en nog wat, en dan vertrokken we eerst naar het kerkhof. Twee oude mannen met hun klak in de hand, biddend voor een urnsteen met daarop de naam van Luciens overleden vrouw. De laatste keer in 2019 (in 2020 was er de Covid) wees hij met zijn vinger onder haar naam: "Hier is nog een plaatske voor mijn naam". Toen niet, maar vandaag raakt me dat zeer, zeer diep.

Daarna reden we naar een fort, een museum of een andere bezienswaardigheid in en rond Sint-Katelijne-Waver. Lucien koos die telkens uit en bereidde zijn rondleiding minutieus voor. Ik weet nu meer over Sint-Katelijne-Waver dan over Edegem, mijn eigen geboortedorp. En waar gingen we daarna eten? In de Midzeelhoewe natuurlijk, want Lucien was daar een bekende gast en dat had zo zijn voordeel: telkens kregen we dan een extraatje.

In de namiddag gingen we naar Planckendael of naar het Vrijbroekpark. Wandelen, rustig zitten, iets drinken en eten, zo maar genieten. En altijd bij zonnig najaarsweer. Ja, want ik belde Lucien 2 dagen tevoren al op met de vraag of het voor onze bedevaart goed weer zou worden. Meestal was zijn antwoord: "Jaja, we kunnen gerust gaan". Maar 2 keren ging Lucien niet akkoord en vond hij het beter nog een paar dagen te wachten. Mocht dat tussen ons een voetbalmatch geweest zijn, Lucien zou met 2-0 gewonnen hebben.

Laatste verhaaltje.

In de KU-Leuven was ik hoofd van de weerdienst, en vroeg ik subsidies aan voor een modern weerstation. Dat lukte, en ik heb dan de meeste van die niet meer gebruikte weer-toestellen aan Lucien cadeau gegeven. Vertel het niet voort, want de KU-Leuven weet daar niks van.

Die oude toestellen hebben eerst in zijn tuin gestaan, later bij de Midzeelhoewe en nog later in het Proefstation voor de Groenteteelt. Bedenk, Lucien ging elke dag, weer of geen weer, tegen de avond te voet of met de fiets naar die toestellen om er zijn waarnemingen te doen. Elk dag!

Na elke maand zond Lucien een overzicht van zijn waarnemingen naar het KMI. Daar vonden ze vooral zijn metingen in het Proefstation zo goed en belangrijk, dat het KMI daar een zeer modern en automatisch weerstation geplaatst heeft. Alle synoptische uurwaarnemingen van dat station kan je nu al enkele jaren gewoon op het internet aflezen.

Kijk maar eens op deze Duitse weerbron:

<https://www.wetteronline.de/wetter-aktuell/sint-katelijne-waver?frequency=hourly&iid=v6439>

Ge moet wel beseffen dat die waarnemingen wereldwijd te ontvangen zijn. De naam Sint-Katelijne-Waver is nu in heel de wereld bekend. Geef toe: Lucien heeft een klein Vlaams dorpke op de wereldkaart gezet.

Mag ik eindigen met het kroonjuweel van Lucien? Dat is zijn boek "Het weer in de Mechelse regio: 40 jaar waarnemingen (1971-2010)". Het telt 313 bladzijden en honderden prachtige overzichtstabellen vol minutieus berekende getallen. Lucien heeft aan dat boek 3 jaar gewerkt ! Het boek werd uitgegeven in 2013 door het hierboven al

genoemde Proefstation voor de Groenteteelt en is daar ook nog steeds te koop (30 Euro, verzending inbegrepen).

Ik heb in mijn leven veel doctoraatswerken beoordeeld. Moest dit boek een doctoraat geweest zijn, ik zou de doctoraatsstudent ervan "Grootste onderscheiding" gegeven hebben.

Dat ga ik vandaag ook doen. En niet alleen voor dat boek, maar ook voor zijn bedevaarten, voor zijn waarnemingen, voor zijn medewerking aan Halo en ... voor zijn boterhammen die eerste dag.

Vandaar: Grootste onderscheiding postuum voor Lucien. En in de hemel zal hij nu wel al weten dat ik in 1965 zijn kepie gepikt heb.